

Ssyli spěval,
Bilne dželał,
Stronja cze
Sswójny statof,
A twój swjatoł
Gradny je.

Sa stav sprózny
Napoj mózny
Lubošz ma;
Bóh pak swerny
Psches spať mérny
Czerstwošz da.

Pjech ty spěwasch,
Sswérne dželaſch
Wschéne dny;
Džen pak swjath,
Duschi dath,
Wotpočn ty.

S njebež mana
Pjech czi thmana
Žiwnoſz je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wolſchew cze!

F.

Serbiske njedželske lopjeno.

Wudawa ſo kózdu ſobotu w Smolerjež knihicíſchczeřni w Budyschinje a je tam ſa ſchtwórtlétmu pſchedpłatu 40 np. doſtacž.

4. njedžela po tſjoch kralach.

Jan. 1, 14.

Sswjedžen tſjoch kralow abo Knjesoweho ſjewjenja ſady naš leži, ale njedže teho ſjewjenja tu hiſhče ſu. Dženža je poſlednja. Sswjedžen tſjoch kralow chyſche nam pſched wocži ſtajiež, kaž je ſo junkróz naſheho Knjesowa kraſnoſz pohanſkim tſjom mudrym ſjewila, a njedže po Knjesowym ſjewjenju w kſheszijanskim zvrlwinſkim lēcze ſteja, ſo by kſheszijanam lēto wot lēta ſ nowa tuta kraſnoſz pſched wocži ſtajena a ſjewena byla. Tule kraſnoſz pak chzedža nam woſebje ſeženja, wo kſtrychž ſo nětk preduje, poſkaſacž. Hlaj w ſeženju na 2. njedželu po tſjoch kralach runje won ſteji, „a Jeſuſ ſjewi ſwoju kraſnoſz a jeho wucžomnizy něrjachu do njeho“. O ſo by kózdy, kiz je w nětežiſchim ſwiatym czažu w ſemſchach pređowanja kſlyſchal abo domach cžital, ſ nich poſnał ſwojego Knjesowu kraſnoſz a ſo by wo nim rěkal: won wéri do njeho.

Mój lubi kſheszijano! Dokelž je dženža poſlednja tuthch njedžel, daj ſebi ſ krótka předy hacž tónle czaž ſo ſ nami roſzohnuje, hiſhče junkróz twojeho Knjesowu kraſnoſz pſched wocži ſtajiež. Na hodownym ſwiedženju je rěkal: nam je ſo džecžo narodžilo, ſyn je nam dath; njeſhyli pak w žlobiku ničo wjozy wohladal hacž cžlowiske džecžo, hacž nowonorodženeho ſynka, ſy wopravdže jara mało widžał, potom ſy mjenje wohladal hacž cži paſthyrjo — woni ſo k njemu modlochu; potom ſy mjenje wo- hladal hacž cži mudri — woni dže běchu ſo ſ dalokeho

raňſchego kraja na pucž podali a woni wſchak dele panýwſchi modlochu ſo k njemu a wobdarichu jeho; haj, ja tebi praju, nimaschli wjazy na tuthm džecžatku, potom nje- mōžesč na ſwoju ſmjerež ſpominajo ſe starym Simeonom myſkacž: Nětk puschčiſch ſwojeho wotrocžka, Knjež, po twojim ſłowje ſměrom, a njeſroſymliwe tebi wostanje, ſo dyrbi to džecžo bhež ſwětlo k roſhwětlenju pohanow a k kſhwalbje iſraelſkeho luda.

A nětko kſlyſch, ſo ſu cžile wſchitzu, na kſtrychž ſpomnich, jara mało wot Knjeson eje kraſnoſce wohladali. To chzu ſebi ſkerje ſubicž dacž ſwiateho Janowe ſlово: My widžichmy jeho kraſnoſz, jako kraſnoſz teho jeniczkeho narodženeho ſyna wot Wotza, poſny hnadi a prawdy. Jeſuſowe ſiženje ležesche pſched Janowymaj wocžomaj; won běſche tſi lēta dolho ſ Jeſuſom kſhodžil, běſche widžał jeho džiwy, wo kſtrychž lud praji: wulki profeta je mjes nami poſtonyl a Bóh je na ſwoj lud poſladał, běſche kſlyſchal jeho rěče, wo kſtrychž lud ſudžesche: won wu- czesche měznje a niz jako cži vižmawuženii; won běſche widžil teho horjeſtanjeneho a běſche pſchi jeho k njeſju ſtipcižu pódla był; haj Jan možesche prajiež: my widžichmy jeho kraſnoſz. —

Jan, kiz na Jeſuſowym klinje ſydaſche, běſche ſwojeho Knjesowu kraſnoſz ſnadž rjeñſcho a jaſniſcho widžał, dyžli cži druh wucžomnizy. Sſlyſch jeno jeho ſlово: To ſlово ſežini ſo cželo. Spodžiwnie: to ſlово. Se ſwojim ſlowlom ty powjedaſch, poſnacž dasch ſwoje myſkle, ſjewiſch ſwoju mutrobu; pſches ſwoje ſlово je Bóh k nam rěčał, nam ſo najrjeñſcho ſjewil: ſchtóž mje widži,

tón widzi Wótza; ja a tón Wótz hmoj jene. Bóh pak je luboścż, to je Jezuś nam siewił. Tak je Bóh tón swét lubował atd. Jan. 3, 16.; to je Jezuś k nam ręczę. Jezuś Chrystus je Boże słowo a — spodziewna węz — tole słowo széini ho czelko a bydlesche mjes nami — ty nětk rosumišč: Jan móžesche derje prajieč: my widzichmy jeho kraſnosć atd.

A tola s wjele wjetshim prawom dyžli Jan móžesč th, móžemy my a dyrbimy my wschitzu prajieč: My widzichmy jeho kraſnosć. Jan bęsche wjele widzil wot Knjeſoweje kraſnosće, my pak wjele, wjele wjazh. Tu je Echecijanstwo, tu je Echecijanska zyrkej a jeje nětko skoro 2000 lětne wobstacze přeč njemóžesč a jeje wobſožnych mozow njemóžesč ho smińcej a jeje hnady a wjeſela a troschta połuy evangelijs th rad bjerjesch we wschelakej sešískej nusy a tychnoſći. Wón pschewodža tebie wot twojego naroda hacž k rowej. Pomysł ſebi jeno na najwažniſche dny ſwojego žiwjenja: na ſwoj Echeczeński, konfirmazijski, werovalski a ſmiercky džen. Schto by nasche žiwjenje bylo bjes Chrystusa!

Bjes tebie, kaf tychny, bludny
Wostanie naſch ſemiski khód;
Twój raj bjes tebie je ſrudny,
Samknjeny nam kwaſny hród,
Bjes tebie je lute mręče, wuziwanje žiwjenja,
Junu naſche wotbalhicze nōz bjes rańſchoh' swětlenja.

A nětko wsimi Echecijanskemu zyrkej prjecz s naſcheho ludoweho žiwjenja. Schto woſtanje? Wsimi prjecz zyrkej wine lěto ſe ſwojimi njezelenimi, ſwiatymi dnjemi a rócznymi czasami; żane hodý, żane jutry, żane ſwiatki njeſzu; wsimi prjecz wschē biblije, wschē ſpěwarſke, modlerſke knihy, wschitke Bože domy s jich k njebeſzam poſazymy węzemi a s jich ſwonami, kif tebie woſaja do Božego domu, ſo by ſwoju njeſmertnu duschi dał troſhtowacż, powieczęz, poſhostacż, napominacż, roſwuečiez, k pokucze wabicz. Kajki maſch potom hiscze troſht, kajke maſch hiscze wjeſele w žiwjenju, we wumrječu? Kajku maſch hiscze nadžiju w ſemiskej, hręſhnej, ſmierznej nusy?

Lubh Echecijano! Budź wjeſely w ſwojej drohej Echecijanskej wérje; džerž ho teje ſameje a ty by bohath; ty móžesč prajieč:

To słowo széini ho czelko a my widzichmy jeho kraſnosć jako kraſnosć teho jeniczkego narodzeneho ſyna wot Wótza, połne hnady a prawdy.

Hamjen.

Puczowanje po Božim pišmje

abo

lajle myſzle nadendzech, Boże słowo cíitajo.
Podawa ſwérny cíitar „Pomhaj Bóh-a”.

1. Inhi Mojsaſzowe, 49. ſaw. (Pukraczowanje.)

Spodziewna je tutu „profetiska karta” kanaanskeho kraja wobębie teho dla, dokelž, hdźi wobras tež wuſhada s waſhnyow ſynow, kotrež Jakub psched ſobu widzi, s podawkom, kotrež je s nimi naſhonil, s pschihilenjom, kotrež je měl k nim, s dobratow, kotrež je wot nich dostał, tola duch węſheženja ſłowa wo telko hinaſ wodzi, a ſaſo kónz ho ſkonečnie hinaſ wuwije, hacž by ſebi myſlil. Khostanje, kotrež je ho tu Levijej hroſylo, je drje jemu ho dostało, a tola pschemienjenje do žohnowanja ſa njeho a ſa Israelski narod. Juda njebe ani nanej ani bratram nicžo wopofał, ſo by dyrbjal tak wyſoko poſbehneny bycz. Wschē woſeb-

noſeče, kotrež ſu ſom w mlođosći Josefej dał, wocžakach ſa njeho. Ale Boža rada khodži po potajnych puczach. Josefej doſtanje ſo jenož ſwontowne žohnowanje. A Benjamina, najmłodszeho ſyna lubowaneje mandželskeje, pschi kotrehož porodże je wumrjela, wuſhadasch jenož podobnego ſylnemu, džiwemu ſwērječu. Raž je Bóh starszeho ſyna wot džowi ki wuſtorži, a njeje ſynej po czelie narodzenemu nicžo dał namreč, ſynam po duchu a po ſlubjenju narodzenemu. Raž Bóh hižo tehdh, hdźi njebeſhtaj ſynaj hiscze ani ſleho ani dobreho cziniloj, Jakuba psched ſwojego starszeho bratra ſtaji, kaž Bóh Efraima psched Mañabea ſtaji, tak je mjes Jakubowymi ſynam i wuſwolenym ſa ſlubjenja, wo kotrejz bibliſke ſtawisny mjeleča, ſo je hódne ſtuki czinil, wo kotrejz wjedža jenož njekhwalobne powiedziecž.

1. A Jakub powoła ſwojich ſynow, kafajzy, ſo bychu k Josefej tež jeho jědnaczó bratſia k ſmierztemu ložu pschistupili a džesche i poſbehnenym, ſwiatowym ſacžuečom a ſe ſłowami, kaž by baſnik ręczę: Shromadzeče ho, ſo wam pschipowiedam, ſchtož waſ ſodeńde w pschichodnych czasach.

2. Shromadzeče ho a poſluchaję, wj Jakubowe džeczi, a poſluchaję na ſwojego nana Izraela, kotrež nětko i Ducha Božego k wam ręczę, a jeho ſłowa ſu ſpožęzene po Božej hnadle.

Wozledni ſ minjeneho čaſa ma ſtajne nadawki, ſpočatki nowego čaſa žohnowanje ſo dobowi węſheženje; kózde wychiſche a ſnamjenitsche žiwjenje je profetiſke, hdźi na ſwoj kónz dónidze. Jakub požohnujz ſwojich ſynow wuſnamjeni ſ wulki mi ſmuhanii ſaložk pschichodnych ſtawisny wpschichodneho luda.

S Noachowych czasow, kotrež bě ſ wótzom wschē narodow, njeje nictón móžniſche węſheženje ręczę, dyžli tudh Jakub, wótz Izraelskich. W ſwojich ſynach wuſhada dwanacze ſplahow psched ſobu a ſjewi im pschichodne ſtawisny. Wón wutwori je po wschehomozy, we wérje poſhownanej. S kralowſkim duchom roſdžela ſlubjeny kraj, a ſe ſympieschekow jeho bojſkich ſłowow ſu ſtawisny a ſacžueča Izraelskich ſplahow wuroſte.

3. Ruben, mój preni narodzeny ſyn, ty by po dołhim njeſwomaſnym czaku, ſo by njezenjeny ſiwy był, moja móz, a ſpočatki mojeje njevoſlabjeneje ſylnosće a tak moja króna; po wschēdnym prawu by měl nětko tež bycz wychiſhi we woporu a wychiſhi w kraleſtwje, tón, na kotrehož wuſwolenosć w doſtojnosczi, to je měſhnistwo w ſwójbje a wuſwolenosć w možy, to je kňeſtvo mjes ſplahami, pscheinidze. Tola ſajki woſras teho, kotrež bě moja radoſć a moja króna, ſo ſ mojeje dushe wunuri?

4. Ty bęzefche, ſabywſchi ſwojego nadobnemu, wot Boha tebi pschidželenego ſtejſcheza a poſhiliwſchi ſo hļuboko pod twojich bratrow do hręcha kaž woda, ſdasche ſwojim ſlym ſadoſcę, ſu wutrobh ſo wunurajzym, khwatač po ręczniſchezu, ſo ſo puſoſlachu kaž warjaza woda na wohnju. Ty njeſyrbischi wychiſhi bycz ani we woporu, ani w kraleſtwje; pschetož ty by na twojego nanowe ložo leſl a by moje ložo womaſł; ſwójbnu cíesę, kotrež mjeſche ſchitowacż, by woujeczeczil; teho dla ma ſo tebi tež cíesę wſacż, kotrež by w ſwójbje pschibluſhnoſć měla.

Jakub je wschu doſtojnosczi, kotrež mjeſche prěnjemu narodzemu ſo doſtač, ſo wopredka wuſhował, ſo by prawje ſacžueč dał, ſak wulki je hręch był, ſo kotrejz je Ruben wſcho ſhubil.

„Moje ložo by wotwyczil! Tehdh je na nje ſaleſl!“ Tute ſłowa wuſnamjenja, ſak wohidny je Rubenowhy ſtuki Jakubej był, ſo ſo wot Rubena wotwobrci a psches ſwoje ſłowa druhim hroſnoſę Rubenoweho njeſtutka pokasa.

S móznej kħutnoſeču ſudzi ſo tu, hdźež ſtarý wótz bóle dyžli hdźi na Božim měſcze ręczę, hroſnoſę ſtutſka, kotrež bě Jakub — abo naſcha powieczęz — prjedy jenož pschipódlia naſpomiila. Že to wulzy wažne, kaž tež ſlēdowaze Simeonowe poſklecze, dokelž nam ſa to ſwēdeči, ſo njeſzu ſtawisny tu po czlowiſkich ſaſadach piſane. Někotſi ſu měnili, ſo njeje Mojsaſz, roſprawizy nam wotutym czaku, ſo ſ hnewom nad hręchami ſpalil, kotrež je nam pschipódlia a bjeſe wschēho ſaſudženja ſdželiſl. Tu ſpōſnajech dwoje: hręch naſeňdže prjedy abo poſhdiſhco ſwoje derje ſaſlužene khotſtanje, je-li jón tež Bóh ſe ſejerpnosću njeſl, a cíitar ſwérnych powieczęzow w ſwiatym pišmje njeſmě pschi kózdyム hręch tež hnydom ſaſudžazj roſkud wocžakacż.

Prěnje Jakubowe žohnowanje je ſo pschetworilo do poſklecza; wone je ſaložilo, ale wotleczilo wot teho, ſa kotrehož bě poſtajene.

Ruben pak njeje jenož prawo prěnjeho naroda ſhubil; jeho ſplah je był ponizeny, bjeſe wschēho powołania w Izraelskich ſta-

wiñach. Podla sameho kraja Kanaana — kaž hmy hižo w sawodze k naschemu stavej naspomnili — w narañschej Pschijordanskej krajinje je bydlil, znadne pastwischeza je tam měl, znadny je byl sa wschon czaž w nabožinje a politizb. S Davitowych czažow reczi ſo jenož hischce wo arabisko-ammonitskim, niz wjazh wo rubenitskim narañscho Pschijordanskim kraju.

5. Simeon a Levi staj bratraj ſ jenajkim smyžlenjom: jeju mječej ſtej mordařka brón, nadoba ſuroweje nažylnoſcze psche-čiwo tajkim, kotrymž je ſo ſ wopredka wſcha brón wſala.

Podawš, na kotryž ſo Jakub ſaméri, je Simeonowe a Leviowe ſamordowanje w Sichemje. Tehdy je jim jenož počaſal, ſhto mohlo ſe ſtronu Sichemiczanow ſlēdowac̄, tudy ſažudzi tež wón ſam jeju ſtuk po Božim prawu.

6. Moja duſcha njepſchińdž do jeju radu, a moja czeſcž, to je najnadobniſhi džel mojeho bveža, tutu moja duſcha, kotraž njech a bvež ſtowarſchena ſ jeju radami a leſčemi, njebudž w jeju ſhromadžiſnje, hdyz ſebi radu radžitaj wo ſwojich leſnoſczech; pſchetož wonaj ſtaſ w ſwojim džiwin, njewuwjaſanym hněvje muža a wſcho, ſhtož bě mužke w Sichemje, ſkonzowaſoj, a w ſwojej ſamopasnoſczi, kotraž žaneho prawa njehlada, ſu wola ſkaſhlaj, roſrēſarwſchi hovjadom, Sichemiczam ſluſchazym, dokelž je njemóžaču ſobu wſac̄, ſuhe žil na ſadnímaj nohomaj. Tak ſu ſurowoſcž ſkučílaj a ſo wjecžilaj na ſamym njewinowatym ſkotu.

Wotwobročizy ſo wot jeju ſurowoſcze wupowiedži ſ doboſ ſwojemu narodej a woſkadže Božej towarſtwo ſ nimaj. Woſkhad nima bvež mjes Israelowej duſchu a ſjenoczeñſtwom tak hréſhneje ſurowoſcze.

7. Saſlaty budž jeju hněw, ſo je tak wulki, a jeju ſurowoſcž, ſo je tak twjerda. Ža chzu jeju, ſo bveſtaj měloj khostanje ſa ſwoje ſjenoczeñſtwu, k tak hroſnemu, woſidnemu njekutkej, roſdželicž w Jakubje, a chzu jeju roſpróſchiež w Israelu, ſo njebeschtaj mělaj, jako jeju bratſja, wobmjeſowanu krajinu, ale ſo mataj bydlicž roſdželenaj mjes druhimi narodami a roſpróſchenaj po wſchem Kanaanskim kraju.

Simeon bě hižo najſlabiſhi wſchěch narodom, hdyz je Mójsiš druhı ras ſud liežil. Pschi Mójsišowym žohnowanju (5. Mójs. 33) ſo Simeonowý ſplah ani njenapomni. Hdyz ſu kraj Kanaan dželeny a ſplaham pſchidželeny, njeje Simeon žadny džel doſtał, ale jenož někotre města w ſudowym ſplahu; ſkonečnje, hdyz ſu ſo narody jenož mało pſchiſporjale, někotre tež ſ kraja wuežahných ſu ſa Kanaanskimi mjesam i ſydele ſu hichceza pvtachu, je ſo Simeonowý ſplah w ſudowym ſhubil.

Tež Levi njeje woſebith kraj doſtał, ale jenož wſchelake města w kóždym ſplahu — Levitske města.

Na Levija je ſo wěz poſdžiſho pſchetworila; Levijowý ſwiaty hněw ſa ſenjewu czeſcž ſczini jeho hódneho, ſo bu wuſwoleny ſa ſaſtojíſtu pſchi ſenjowej ſwiatnih (2. Mójs. 32, 25 fl. a 4. Mójs. 18, 6). Tak bu ſkonečnje roſpróſchenje mjes ſplahami ſe žohnowanjom.

(Poſkracžowanje.)

Stawiſny rekruth ſ lěta 1813.

(Po franzowſkim piža — ē—.)

(Poſkracžowanje.)

Džechmoj nětko pſches torhoschežo. Pſched radnižu, napſche-čiwo hlowneje ſtraže, ſtejachu hižo někotſi ludžo ſe wſh a ſ města, kž nowy wukas cžitachu. Potom džechmoj po ſkodže horje a ſaſtupichmoj do zyrkwi, hdzež wjazy hacž dwazyczi žónſtich, mlo-ďych a starých na ſamjenjach klečeſche, njebeacž žalostneje ſym.

Widzieče, ... ſhto ſym wam prajil? pſchiſpomni Brainstein. Pſchińdu hižo ſo modlicž, ſym wěſty, ſo je tu poſlojza ſ nich hižo pječ hozin dolho.

Wotewri wěžine duricžka a džechmoj po cžmje dale na wěžu. Wjeſelach ſo, jako ſaſo mōdré njebijo woſkadhach a čerſtwh po-wětr dyhach. Ale kafka ſurowa jhna ſenjeſche tudy, hdzež wětr njepſchěſtawajzh wějeſche! Powětr běſche jaſny, ſo móžesche na dwazyczi hodžin daloko widžecž. Pſchewidžach naſche zyłe město Pſelzburg, jeho kaſarmy, moſthy, wěže. Widžach do wſchitich dworow a ja, kž tajti napohlad ſwueženj njeběch, mějach ſo rjenje we ſkredž wěže. Voſach ſo, ſo mohl dele ſkocžicž, myžlach na to, ſo ludžo na tajſich wjehinach czaſto woſludnja. Njeſwérjach ſo, ani czažnikoj pſchistupicž, kž běſche tež na ſadnjej ſtronje ſ poſka-

ſarjemi woſolowanji. Běch ſměrom ſtejo woſtał, ale ſwóńk džesche ke mni:

„Pójče, knies Josefo, a hladajcze, tak je na czažu!“

Wužezech nětko wulki czažnik knieſa Gouldena, kž tež ſekundy poſkaſowaſche, a widžach, ſo běſche wěžny czažnik khetro na ſad woſtał. Brainstein poſkaſač mi czažnik načzahowacž a tež poſkaſač do předka ſunycž.

„W ſymje czažnik pſchezo wróęzo woſtawa“, wón džesche, „dokelž je ſe želesa“.

Nětko ſapocžach, ſebi woſolinu woſhlađowacž. Widžach wjež Bourges a czečzinu khěžku. ſuhenja ſo runje kurjeſche. Taſo módra nitka ſo fur k njebju poſběhowaſche. Widžach w duchu ſučen: Khatržinku w drjewjanzech a w malej woſlmjanej ſuſniczby, wona pſchedže a na minje ſpomina! Běch tak hnuth, ſo ſymu wjazy njecžujach a ſo ſo njemóžach wot wuhenja dželicž.

Brainsteinez nan, kž njewjedžeſche, na czo ſhlađuju, prajeſche:

„Haj, haj knies knieže . . . najebacž tuthy ſněhových mječe-ſow ſo nětko wſchitke pucze ſ ludžimi mjerwja. Tuta ſrudna no-winka je ſo roſſchérila a kóždy nětko pſchikhwata, ſo by neſchtu wjazy wo ſwojim njeſbožu ſhonil.“

Widžach, ſo mějeſche prawo. Wſchitke pucze, dróhi a ſchezežki ſo ſ ludžimi mjerwachu, kž do města khvatachu; hladach dele na torhoschežo, a woſkadhach, tak pſched poſtnym domom a pſched radnižu ſo pſchezo wjazy ſu ſuromadžeſche, ſlyſhach ſchumjenje, jako by ſo tam delkach ſ mozu woſalo.

Hdyz běch hichceze na Khatržinzh domček woſkomik poſladnył, dyrbjach ſkonečnje — chyl abo nočhyl — po wuſkim cžmowym ſchodže, kž do hluvoſeje ſludnje dele ſtupacž. Taſo běchmoj hacž k pſchczelam pſchisčloj, widžachmoj, ſo běſche cžrjoda ludži w zyrkwi khetro roſtla: wſchitke macžerje, ſotry a ſtare wówki, bohate a khude, ležachu ſrjedž lawkow na kolenomaj. Ženje tu-tón napohlad njeſabudu. Ŝenjeſche wulka cžiſhina. Modlachu ſo ſa ranjených a morjených . . . poſkicžachu Bohu wſchitko, ſo bychu jich jenož jenički króč ſaſh widželi.

Majprjedy to wſchitko njeſroſumich, ale nadobo na to myžlach, ſo by dženža moja Khatržinka tež tam delkach na ſamjenjach klečala, ſo modliła a mje wot Boha wróęzo žadała, hdz bych ſoni ſobu do wójmu czažnył. To mi do wutroby rěſaſche, cžujach, ſo mje ſyma ſojeſche.

„Chzemoj hicž“, praſach k Brainsteinej. „To je žalostne.“

„Schto?“ ſo wón wopraſcha.

„Wójna.“

Dónžechmoj hacž dele a ja džech pſches torhoschežo, ſo bych ſo ke knieſej měſčežanskemu komandantej Meunier podał, mjeſtym ſo ſwóńk ſaſo do ſwojeje chalupy džesche.

Ale pſched radnižu poſkicžesche ſo mi napohlad, kž czaž ſiwijenja njeſabudu. Tam běch ſiwiujzj wulki wukas pſchibili. Wjazy dyžli 500 ludži, měſčeženjo a wježnjenjo, mužojo a žony tam ſtejachu, jedyn pſchi druhim, ſa načzahnjenej ſchiju hladachu mjeſčo na wofſiwenje, kóždy bě blědy kž ſežena. Njeſtachu jo cžitacž, ſa khwilemi ſawola něchtó w němſkej abo franzowſkej rěči:

„Wſchitzh tola morvi bvež njemóža. Někotſi tola domoj pſchińdu.“

Druſh woſlachu:

„Njeſtachu nicžo widžecž! . . . daječe nam měſtna!“

Khuda ſtara žónka ſadu ſtejeſche a ružy ſamajo poſpoſhi woſkadhach:

„Jano . . . mój wbohi Jano!“

Někotſi ſo na nju roſhněwachu a praſachu:

„Směrujče tola tu staru!“

Kóždy myžleſeſche jenož na ſebe.

Pſchecž druſh nowi ludžo pſches němſke wrota pſchińdu.

Skonečnje wuſtupi měſtowý ſeržanta Hermantier ſe ſtraže a ſtupi ſa wofſiwenjenjom — kórež běſche tež na muri pſchibite — na ſkód ſtupi. Někotſi woſazy džechu ſa nim. Nětko ſo wſchitko na tutu ſtronu tločeſche, ale woſazy wſchitkach na ſad cžerjachu. ſeržant Hermantier ſapocža wukas cžitacž, kž ſo 29 ty butelij* mjenowasche a w ſotrymž khěžor wofſiwenjeſche, ſo ſo ſa kufteje wróęzi a ſo kóždu nót ſonje po thžazach kónz bjeru. — Wo ludžoch nicžo njeprajeſche.

Seržanta cžitasche pomalku. Nicžtó ani ſlowečka njeſtachu, ſamo ta ſtara žónka, kž franzowſzy ani njeroſumjeſche, poſluchaſche

* je franzowſke ſlowo ſa wofſiwenje.

kaž čzi drusy. Mohł blyščecz kuntewory hrac̄. Ale jako wón tute słowa čitasche: — Naschi jédní ſu teſko konjow ſhubili, ſo dyrbjachu ſo wychy, kiž nějachu hiſcheze konja, ſiednac̄ a ſchtyri kompanije po połdra ſta muži tworicz — jako wón tute słowa čitasche, kiž wjazy wo njeſbožu zyloho wójska pſchera- džesche, hac̄ wſchitke druhe, ſbehnje ſo na wſchitkach stronach wola- nje a žaloſczenje. Dwé abo tsi žony padnychu do womorh. — Wbohe ſo wotwiedzecu.

Na wojewjenju drje ſo pſchisponni: „Strwoſež jeho Maj- ſtoſeze njeje ſenje rjedliſcha byla”, a to běſche wulki troſcht, ale bohužel njemóžesche tutón troſcht 200,000 wojakow, w ſněj po hrje- banych, k žiwenju ſbudziež. Ludžo ſo tež teho dla jara ſrudni a poraženi roſenidžecu. Ale drusy, kiž hiſcheze uicžo wo tym bly- ſcheli njebeču, pſchiběžachu po ſtach a po kóždej hodžinje wuſtupi Hermantier čitajo to ſame wojewjenje.

To trajesche hac̄ do wjeczora a pſchezo poſticžesche ſo tón ſamý wobras.

„Ja woteidžech . . . najradſho njebych wo tym wſchitkim uicžo wjedžal.

Džech horje ſe knjesej měſchczanskemu komandantej. Taſko do jeho ſtwy ſaſtupich, wón runje ſnědaſche. Běſche hižo ſtary, ale pſchezo hiſcheze ežerſtwy muž i čerwjenym wobliczom a dobrym žoldkom.

„Ah, ty tu ſy!” wón džesche. „Knjes Goulden potajkim dženža njeſchiidže!”

„Nle, knjes komandanto. Wón je pſches tute ſrudne powjescze ſkhoril.

„Ah! derje . . . derje . . . ſroſumju to”, ſnapſchecžiwi wón, ſwoje wino dopijo. „Haj, je ſrudnie.”

Mjes tym ſo jeho čažnik pſcheladach, wón pſchisponni:

„Uicžo wo to! Praj ſwojemu niſchtrej, ſo budžem ſo wje- ciež. Schto do čerta? pſchezo tola njemóženiy dobywac̄! Hižo pſatnac̄e lét dołho ſ nimi čzinimy, ſchtož chzemy. Teho dla je jenož ſdobne, ſo jim tute ſrudne wuſunanie wostajimy . . . A dale — naſcha čeſež njeje hanjena! Njeſzmy w bitwje ſbieži! Bjeſ ſněha a ſzymy bychu tucži koſakojo čežke puſti doſtali . . . Toła jenož ſezerpliwoſc! Bory ſmějemy doſcž nowych wojakow, a potom běda!”

Načahowach čažnik. Dokelž běſche wulki lubowař čažnikař- ſtwa, wón ſtan̄ a mi pſchihladowasche. Potom mje žortniwje ſa wucho wſa a džesche ſe mni, ſwoj toſtý mantl pſchinojo:

„Praj Goldenez nanej, ſo ſmě ſměrom ſpacž, w naſežu nowu reju ſarejwamy. Tuthm kalmukam ſo wſchitko njeporadži, — praj jenu to!”

„Haj, knježe”, durje ſawrjejo.

Teho ſtrowa poſtawa a jeho wjeſeče wobliczō běſtej mje troſchtowalej. Ale we wſchitkach domach, do kotrych poſtom ſaſtupich, poła Harwichez, Durlachez, Franzez — wſchudžom blyſchach ſame žaloſczenje. Woſebje žony ſo njemožachu troſchtowac̄. Mužojo drje uicžo njeprajachu, ale khotžachu powschi hlowy po jſtwje, ſo ani kuſka wo to ſtarajo, ſchto poła nich činjach.

(Poſtracžowanje.)

Wesch ty tež, hdže džesch?

Eslyſch, Turjo, hdže taſ kchwataſch? ſawola Jan na ſwojego nimo kchwatazeho towarſcha.

„O nihdže!” tón ſaſtawajo wotmolwi. To je po ſdacžu nje- wažne a tola jara wažne wotmolwienje; pſchetož ſchtož nihdže njeindže, poła teho je móžnota, ſo wſchudžom pſchindže. Čert ſtajnje ſaka, niz jenož na prōſdnie ſtejazych ludži, ale tež na ludži, kiž „nihdže” njeindu.

17 lětny młodženž běſche hakle pſched ſtrófim ſe wſy do wul- keho města pſchischoł, ſo by tam pſchekupſtwo naukuſyl. Jedyn wjeczor po dokonjanym džele džesche wón we wſchelakich myſblach po wobkhadnej haſh k woſležanemu Božemu domej, ſo by pſchi miſionſkej ſhromadžiſnje pódla był. Duž na dobo pſchijnje ſwo- blekana žónſta ſtejo woſta a k njemu praji: „Dobry wjeczor! Kaf mje to ſwježeli, ſo Waž wohladam. Na, Wy paſ ſeže wulkı a rjany narostl!”

„Ale ſchto dha wy po prawom ſcze? Ja dže Waž njeſmaju”, ſnapſchecžiwi młodženž.

„Na poſluchajcze! Ja ſzym Wascha dobra pſchecželniza; pójce ſo mnui, mój ſo kraſnje ſwježelimoj.”

„Ja runje ſe miſhi du”, wotmolwi młodženž, „njechacze ſobu fe miſhi hicž?”

Zónſka ſle mjeſwocžo čezhniſeche a džesche dale. Sa teho młodženza paſ běſche wulke ſbože, ſo wjedžesche, hdže džesche.

Lubosć k Jeſuſej.

Hlóž: Schtož Bohu wjetſchnemu.

O wokſhercze ſo, horde dūſche,
A pytajcze tón ſzwetny lóſcht,
Mi wutroba na lepsche džesche,
Hdžež dūſcha nam'ka wjſchſchi tróſcht,
To je mój Jeſuſ najlubſchi,
Tón wostauje mi w wutrobi.

Wſcho ſloto, ſubla nimo ujeſeže,
We Jeſuſu ja ſbože mam.
Wón je ta króna mojej' čeſeže,
Te dūſche poſkład, mój džel ſam.
Schtož wo Jeſuſu njeręczi,
Toh' moja dūſcha njerodži.

Na ſhwecze chzu joh' w wérje koſhiež
A wostacz ſhwerny do ſhmjercze;
To lepsche je, hac̄ wſchitko wjedžecž,
Joh' ſhwiate ſłowo roſźwětl mje;
To w mudroſczi mje poſhylni,
Schtož prawje wjedžecž dyrbjeli.

Čehú moje myſle, Knježe Chrysteze,
Wot ſhweta dale k njebeſbam;
Mi na ſhwecze ſo jenož ſhſcheze,
Mam wutrobu, hdžež poſkład mam.
Ty mój ſy, ja twoj wostanu,
S čimž rjeſiſche ſbože doſtanu!

Ja ſebi wjſchſche wažiež nje'm'žu,
Hac̄ Jeſuſa, kiž wſchitko je,
Šzym ſiwy, a tež wumru jemu,
Wón woſmje dūſchu wote mje
Do ſwojeſ ſukow wjeſele,
Hdžež lubuju joh' na wěčnje.

E. H.

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

Sſrjedu poſtajeny ſud dla dželenja mandželſtwa krontyrza Vjedricha Augusta a jeho mandželskeje w Draždžanach hromadze ſtupi. Kaž je blyſchecž, ſo hiſcheze žadyn wuſhud ſtał njeje, ale chze ſud k dalschemu roſźudženju 11. februara ſo ſ nowa ſeńež. Kaſki budže wuſhud, wſchak lud taſ jara njeſajimuje. So je ſ zyla k tomu dóſchlo, leži kaž pſchah na wutrobie ſafffeho luda. Schtož ma winu, to je praſchenje, kotrež pſchezo ſaſho wutroby jima. Wſchelake baſki a myſlički ſu ſo w tym na- ſtupanju do ſhweta trubilc. My jím njevérimy. Podawki ſam paſ jako poſtwa wěſtoſež pſched uami ſteji. My jo wěrič nočzemy, ſo je krontyrzeſ ſwoje džeži a ſwojego mandželskeho wo- puſchęſila, ale tola je taſ. Samože to maczerna wutroba? ſo my praſhamy. Dyrbjala wona taſ zylo pod ſchłovinstwom młodženza ſtejcz? Kaſki to wupucž ſ tuteje hľubiny, kotraž je nam čzemna a puſta. Pſchichod dyrbí to wujahničz. My ſo bojimy, ſo ſebi wona ſama wo tym jaſna njeje, ſchto je činiła a to je tola tež ſi teho roſomicž, ſo wona porodej napschecžiwo hlađa. Čim ſrud- niſche budže ſa nju wotuzenje ſi tychle wopacžnych ſzonow. Sa ſadžerženje tamneho njeſocžinka Girona žaneho ſamolwienia njeje. Wobzarowac̄ je, ſo ſakonje moži njeſdawaju, jeho do jaſtwa žadžiež ſa tu hanbu, kotraž je pſchinjeſ ſa ſaffki lud a kraj.

K roſpominanju.

Nječiſn staré črije přjecž, předy hac̄ nimasch nowe.

Někotry twari hrody do powětra, kiž žane hěth na kraju tvaricž njeimbže.